

PORTRÉT: Anka

Jmenuji se: podle očkovacího průkazu Andy, ale ve skutečnosti mi říkají všelijak a mluví o mně jako o Ance.

Jsem: psí holka Anka von Bouchalka aneb Anka z krabice.

Přesněji: určitě v nějaké generaci černý knírač a ještě mnohé k tomu.

Narodila jsem se: asi v půlce července 2001.

Doma na mě volají: Anko, PesAnko, Andulko, Aničko, Anýsku, Nýsku, Anynko, říkají mi taky Nynyny nebo Paštiko, taky Kašpárku nebo Kočičko Pejskací – myslím, že jsou trochu blázni.

Ke žrádlu dostávám: zkoušejí na mě různé granule, ale já nejraději ty jménem Anka, a různé konzervy a někdy vařené jídlo, jenže to já jím, jen když chci.

Ale já mám mnohem raději: všechno, co si vyžebřám. K žebřání je nejlepší moje paní.

Oblíbená činnost (hračka, hra): drbání a mazlení. Přetahování se o pletenou žížalu. Házení Radima a tahání se o něj. Procházky. Válení se v potoce. Válení se v čemkoli.

Já a moji lidičkové žijeme: V Praze Modřanech.

A nejzajímavější na mě je: Jsem snaživé a dychtivé trdlo. Nosím na zádech stočený ocásek. A moc miluju svoje lidi.

Jak jsme se našli?

Jak to vidí Vave: Měli jsme doma už osm let krásnou a něžnou pejsku Píďulku, černou míšenku kokra s pudlem, která začala být příliš líná, a tak jsme přemýšleli, jestli ji by nebylo dobré pořídit jí mladší kamarádku. No a zrovna v té době švagrova kokřice Bessinka čekala miminka – ale nikomu neřekla, s kým. Tak jsme se rozhodli, že si jedno štěňátko vezmeme, když to bude černá holčička. Miminka se narodila dřív a všechna během jednoho dne umřela, právě až na tu naši holčičku. Dostávali jsme každý den její fotky, a proto to bylo pro mě velká rána, když za deset dnů umřela i ona, a brečela jsem, kudy jsem chodila. Můj muž se na to nemohl dívat, a i když původně nebyl z vyhlídky na druhého psa v rodině nadšen, sednul si k internetu a k telefonu a hledal nějakou malou černou, částečně kokří holčičku s dlouhým ocáskem. Nakonec takovou našel v útulku Bouchalka v Buštěhradě, a když se třikrát ujistil, že to je opravdu částečný kokr, sedli jsme i se synem, proutěným košíkem a dekou do auta, bylo to 24. října 2001. Když jsme našli Bouchalku a když nás konečně vpustili do kanceláře, přinesli štěně a dali mi ho do náruče. Bylo o dost větší, než jsem si představovala, a taky jsem marně hledala alespoň náznak podoby s kokrem. Ale byla to holčička, byla černá a měla dlouhý ocásek! Když jsem se zadívala podrobněji, viděla jsem bílý puntík na bradičce a na hrudníčku a ustrašené modré oči. Hrozně se klepala a já jsem věděla, že už ji z rukou nepustím. Přivezený košík jsme shledali poněkud malým, a tak jsem čubinku vezla na klíně a všichni jsme vymýšleli jméno. Pak se najednou postavila a já jsem viděla, že má dost dlouhé nohy a že asi bude velká jako Andy. Andy – Anda, to se hodilo k Píďa a jméno bylo na světě.

Jak to vidí Anka: Nejdřív jsem byla někde na zahradě a byla tam maminka a sourozenci. Jenže jich pořád ubývalo a nakonec jsem zbyla jen já s bráškou. Pak přišel člověk, co nám dával jídlo, a strčil nás s bráškou do krabice, tam vám byla tma, a někam nás odvezl. Byla nám zima a moc

jsme plakali a najednou někdo tu krabici otevřel, vytáhnul nás, prohlídnul a pak strčil do klece. Moc se mi to nelíbilo, ale když mi bylo smutno, přitulila jsem se k bráškovu nebo ho kousnula do ucha a on mě začal honit a zase mi bylo lépe. Jenže potom najednou brášku odnesli a já jsem zůstala úplně sama a bála jsem se a byla mi zima. Pak mě ale taky z klece vyndali a dali mě do náručí nějaké brejlaté paní. Ta si mě chvíli prohlížela a mluvila na mě a pak mě strčila pod svetr a odnesla do auta. Tam se mi moc nelíbilo, auto kodrcalo a trvalo to dlouho a ten člověk vedle pořád štěkal něco jako „zatracená zácpa“ a mně bylo špatně. Pak jsme konečně zastavili, ale žádná radost to nebyla, protože jsme někam šli a tam čekali a pak mě prohlížel člověk v bílém plášti, který mě nakonec něčím píchnul do zadečku. A zase do auta, ale už to tak dlouho netrvalo, a zase jsme někam šli. Teda, byl to ale příšerný den, protože tam mě strčili do něčeho bílého a velikého a tam na mě přšelo a ta paní mě drbala a najednou tam bylo plno bublin, co divně smrděly. Konečně mě postavili na zem a přišla ke mně velká černá pejska, čuchnula ke mně a řekla: „No nazdar, to je ale nadělení!“ a zase šla pryč. Pak mě ale ta paní zvedla, zabalila do něčeho měkkého a chovala a já jsem usnula a probudila jsem se v takovém psím zeleném pelíšku a ... ale to už je na jiné povídání, to necháme na jindy.

Čím se mohu pochlubit?

Že jsem záhadná – totiž moje smečka nemůže přijít na to, jestli jsem tvrdohlavá nebo natvrdlá. Mám na zadní pacce dva prstíky napůl bílé! A mám dvě velké lásky, německého ovčáka a drsnosrstého jezevčíka. Taky mám moc ráda vodu a hlavně svou rodinu.

Můj člověk je: Vave (Alena Zemanová)

(Zvířetník na Neviditelném psu, srpen 2005)

{fshare}